

tig Sag, saa meget mere, som en upartisk Bedømmer af den hele politiske Strid i de senere Aar maatte kunde være tilbøjelig til at sige, at Spørgsmaalet mindre har været, hvem der kunde vise den største Dygtighed, end hvem der kunde begaa de største Feil. Det er neppe uretfærdigt at paastaa, at i de sidste Aar ere Seire og Nederlag snarere vundne efter Modstandernes Feil end efter den egne Dygtighed, der er lagt for Dagen. Efterat de ærede Medlemmer af Flertallet med en Tøer, som jeg ikke noksom kan paaskjønne have begaaet en lang Række af Feil, er det ikke saa mærkeligt, om Louen nu engang kom til Regjeringen til at begaa en Feil og derved skaffe Flertallet en Seir, som det ellers ikke vilde have vundet. Det staar heller ikke for mig saaledes, at Henvisningen til den afspøede Lov af 1861 om Sædstillaget væsentlig forandrer den principielle Karakter af Optagelsen paa Finantsloven og Lønningstillaget. Jeg ser ikke, at der er vundet noget Særligt derved. Denne Lov fra 1861 eksisterer ikke længere, den er i Virkeligheden ude af Kraft for alle dem, for hvem man paany vil sætte den i Kraft, og naar dette sker paa Finantsloven, er det ogsaa i mine Tanker temmelig Et og det Samme, som om man uden Henvisning til denne Lov havde indført bestemte Lønningstillæg. Naar man endelig er vendt tilbage til Sædprincippet, maa jeg for mit Bedkommende erklære, at jeg anser Lønningstillaget efter Sædsystemet, hvad enten det er efter Bygprincippet eller efter Blandingsføde for at være en Absurditet og Urimelighed. Det var et ikke ubetydeligt Fremskridt, der blev gjort, da man her forlod dette System. Naar Regjeringen nu har troet at kunne gjenoptage det, fordi der kunde være Afskillige, der derved bleve mere tilbøjelige til at bevilge selve Tillæget, tror jeg, at man der har gjort Regning uden Bæret; thi de Medlemmer, der overhovedet kunne være tilbøjelige til at følge Ministeriet, ville følge det heller end noget Blandingsystem end med et saadant, og de Medlemmer, der ere imod Regjeringen, have dog ikke følt sig bestukne af Blandingsføden, men ere vedblevne at være ligesaa haardnakkede Modstandere af Forslaget, efterat dette System er kommet ind, som forud. Men dette, at man saaledes har gjenoptaget Sædsystemet, og gjort det under Henvisning til, at der mulig kunde være En og Anden, der herved blev mere tilbøjelig til at stemme for Tillæget, bringer mig til at omtale den underlige Dobbeltthed, hvori Regjeringens Forslag om Lønningensbestemmelsen er kommen til at staa for den offentlige Mening. Det tager sig, set fra to Sider, høist forskjelligt ud. Da det først kom frem, da de overraskende Nygter om, at noget Saadant paataentes, første Gang naaede os, gjorde det vistnok almindelig Indtrykket af, at det var et Forsøg fra Regjeringens Side paa at komme Flertallet i denne Sal imøde, thi efter en saa bestemt Modstand, som den ærede Conseils-

præsident gjentagne Gange havde reist, og efter den ligesaa bestemte Fordring, der var kommen fra Flertallets Side om paa Finantsloven at afgjøre dette Spørgsmaal, maatte det stille sig, ialtfald ved det første Diekast, som om Regjeringen ved denne uventede Bevægelse svigtede det andet Thing og kom dette Thing imøde. Det viste sig imidlertid snart, at det ikke var Meningen, og Regjeringens egen Motivering af Forslaget udtaler sig med aldeles utvetydig Næbenhed om, at det ikke var Meningen at komme dette Things Anskuelse imøde; Skrivelsen gjør sig al Flid for at bevise, at det ingen Imødekommelse er. Saaledes have vi da faaet den uheldige Situation, at nogle Folk ere meget vrede over dette Omslag, fordi de deri se en Givenerter for dette Things Flertal, og Andre ere ligesaa vrede, fordi de deri se en fortsat Trods mod dette Flertal. De ærede Medlemmer af Finantsudvalget, for hvilket det ærede Medlem for Præstø Amt's 1ste Valgkreds (Scavenius) førte Ordet, betragte efter den Motivering, der er givet os, Regjeringens Omslag som en Indrømmelse mod dette Things Flertal, og ere særlig vrede, fordi Indrømmelsen er gjort uden Samraad med dem og paa et Tidspunkt, som man ikke fandt hensigtsmæssigt, samt fordi Regjeringen derved har bragt en Situation, som i og for sig selv var klar og freidig og opfordrende til Kamp, til at være konfus og forvirret og saaledes indviklet, at Partierne ikke ret kunne stille sig ud fra hinanden. Dette var Tanken, om ikke ganske Ordene i det ærede Medlems Foredrag. Men det, som for mig har været det mest Overraskende, er, at, naar Mindretallet — jeg tillader mig at betegne saaledes de Medlemmer af Finantsudvalget og Thinget, som nu have indgaaet den store nye Flertalsforbindelse, til hvilken den ærede Ordfører for Finantsudvalget sigtede — anser det for at være usforvarligt af Regjeringen, at den har gjort dette Skridt; at det da af Harme derved er gaaet langt, langt videre i den feilagtige Retning, end Regjeringen er gaaet. Det er dog egentlig en noget overraskende politisk Optreden. Er det vigtigt af Regjeringen, at den har indsat Lønningensbestemmelserne i Finantsloven, hvad enten det nu er med denne eller hin Realitetsbestemmelse om Størrelsen deraf, saa burde Mindretallets Optreden jo netop have været den at sige: „Nei, vi staa fast paa det Standpunkt, vi tidligere indtog, vi ville ikke have, at Lønningstillaget skal være paa Finantsloven, og vi stemme det ud.“ Men det gjør Mindretallet slet ikke, Mindretallet sluger tværtimod den bittere Mundfuld, mod hvilken det udtalte sig i stærke Ord, og der gaar Afskilligt med i Rjøbet foruden denne ene Ring. Der er allerede blevet peget hen paa, og det ærede Medlem for Storeheddinge (Scavenius) udtalte det selv, at Universitetet ikke kan siges at faae en saadan Ordning ved de Vædringsforslag, som det nye Flertal har stillet, at derved Klagerne over den